

Eljött az ideje a mérlegkészítésnek. Több mint egy hete tart a budapesti Kossuth téren a tiltakozás. Először szeptember 18-án, vasárnap este gyűltek össze a tüntetők az őszi Gyurcsány-beszéd napvilágra kerülésének hatására. Akkor még senki sem tudta, nem is sejtette, miként került nyilvánosságra a zárt körben elmondott trágár beszéd, a hazudozás bevallása. Az első érzés, amit a lelepleződés kiváltott, nem is annyira a felháborodás, hanem inkább az öröm volt. Mindenki azt hitte, bomlástermékről van szó. Akárkit, aki bevallotta és vállalta volna a kilopást, egekbe emelt volna az öröm. De a hős tolvaj nem került elő máig sem. Már első este akadtak azonban olyan vélemények, amelyek szerint maga Gyurcsány, illetve az MSZP belül rejtező ellenzéke a nyilvánosságra hozó. Feltűnt, mintegy ezt a vélekedést alátámasztva, hogy az MSZP és Gyurcsány kezdettől fogva elzárkózott a kiszivárogtatás kivizsgálásától. A szigorúbban rákérdezni szeretőknek – köztük e sorok írójának is – feltűnt az a készség, amellyel a Magyar Rádió, közszolgálati nivoltát és frissen megválasztott új vezetőjét megtagadva, önmagát a leleplezés élvonalába állította és a Tilos Rádióhoz illő buzgalommal közölte a kormány önleplező beszédét. Ez mindenképpen gyanússá kellett tegye a dolgot: mi van itt? Ki áll a háttérben, mi áll a háttérben?

A kiszivárogtató személyét, pártállását, szervezetét, rangját, szolgálati beosztását most sem ismerjük, de az események és a következmények, valamint elsősorban a sajtó későbbi magatartása eléggé meggyőzően bizonyítja, hogy szándékos kiszivárogtatásról, pontosabban egy nemzetellenes kampányakció kezdetéről, egy önbetörésről van szó. Ezt egyébként korábbi cikkemben már felvázoltam, de vissza kell térnem rá, mert most már sokkal többet látok az egész folyamatból.

Az MSZP-t, a kormányt, az egész uralmon lévő komprádorburzsoáziát meg- ijesztette az a hónapok óta tartó, sztrájkokkal és tiltakozásokkal, elszánt ellenállással is megrakott kormányellenesség, amely a gyógyszerészektől az egészségügyi dolgozóig, a gazdától a szakszervezeti tagokig, a tanároktól a szülőig az egész társadalmat átjárta a Gyurcsány-csomag megszorító intézkedéseinek következményeként. Olyan országos ellenállás kezdett kibontakozni, amely azzal a veszéllyel fenyegette az uralkodó elitet, a balliberálisokat és a reneszánszukat élő milliárdosokat, hogy a nép felismeri őket. Lelepleződnek. A kormány ismeri a valós helyzetet. Látja az elégedetlenséget, a nép elkeseredésének hangjai eljutnak a fülébe, és látnia kell azt is, hogy programja véghezvitelére, a társadalom támogatásának elnyerésére semmilyen médiatámogatással sem számíthat. Az elégedetlenség most sokkal mélyebb és áthatóbb, mint amilyen a Bokros-csomaggal szemben nyilvánult meg. Olyan undor, utálat, megvetés fejlődik ki nemcsak a kormány iránt, hanem a kormányt mozgató körök, az elit iránt, amely a posztkommunista pártokat a lengyelországi megsemmisüléshez hasonló állapotba juttathatja. Az egész posztszocialista, liberális baloldalt létében fenyegeti a felismerés. Kiiktatódik a politikából még akkor is, ha még egy ideig kormányon és hatalmon marad. Valódi kilábalási programja nincs, ha enged a megszorítások szigorából, nemcsak nevetségessé válik, hanem Brüsszelben is megbukik, ha pedig a megszorítások érezhető hatása a tél folyamán, a kifizethetetlen számlák kifizetésének idején, a nélkülözések idejének beköszöntésekor még nagyobb felháborodást vált ki, lázadásba csap fel – öregek lázadása –, az fizikai létében is veszélyeztetheti az idegenszívű elitet.

Nyilván rájöttek arra is, hogy ha a valódi ellenállás kifejlődik, ha elkezddődik, ha sztrájk, a közlekedés megbénítása megindul, az társadalmi robbanásba torkollik, amelyet már a médiatúlsúllyal sem tudnak majd kezelni. A társadalmi robbanást tehát meg kell előzniök. Csak az a társadalmi robbanás kezelhető, amelyet ők idéznek elő. Döntöttek: előidézik.

A technika ismert. Bush és neokonzervatív zsidai ugyanezzel a technikával váltották ki a

háborús hangulatot az USA-ban, amellyel meg tudták indítani az Afganisztán elleni, majd az Irak lerohanásához vezető háborút. Az amerikai világuralom jelképének számító ikertornyok, a WTC-tornyok lerombolásához vezető merénylet és kétezer ember feláldozása ugyanezen az elven működött, mint a Gyurcsány-beszéd önleleplező nyilvánosságra hozatala, és természetesen az utána következő események kézbentartása és irányítása.

A beszéd nyilvánosságra kerülése az öröm után felháborodást váltott ki, és ezt a felháborodást kellett először egy félpályás útlezárassá csatornázni, majd csendes happeninggé kultúrálni. A csatornázott felháborodás a Kossuth Lajos téri félpályán már nem a megszorító intézkedések, hanem az azt képviselő személy ellen irányult. Gyurcsány mondjon le, mert elkúrta. (Egyébként ennek a féltrágár szónak a karrierje lesz a megmozdulás nyelvi hozadéka, sokat halljuk még, sok mindenre illesztve.) Nagy öröm volt a rendezők számára, hogy a tömeg nem Gyurcsány intézkedései miatt, hanem a beszéde, a stílusa, a korábbi magatartása miatt háborog.

Ebből természetesen nem következik, hogy májusban, amikor Gyurcsány elmondta ezt a beszédet, tudta, hogy szeptemberben majd ez válik a reneszánsz burzsoázia számára válság-mentőkötélle. Akkor ő ezt ott valóban a meggyőzés szándékával mondta el, önmagát adta, és a saját bünszövetkezete, ha kényszeredetten is, de tapsolt hozzá. Az anyagot a szakemberek valószínűleg csak augusztus 20-a után, az akkori nagy felháborodás után vették elő. A vihar és a lelkükön száradó öt halott figyelmeztette őket a bajra. Elhatározhatták, hogy ráijesztenek és rárontanak a társadalomra. Mert nincs más lehetőségük. Amikor látták, hogy a Kossuth téren fél-spontán tüntetés alakul ki – hiszen nyilvánvaló, hogy egyes hangadókat ők delegáltak oda –, akkor úgy tettek, mintha megijedtek volna, és ijedtükben megengednék, hogy bejelentetlen tüntetést tartsanak – félpályást – éppen az Országház előtt. A teret átengedték az éppen legharsányabb csoportoknak, személyeknek, akik mögött – pontosan tudták, hiszen részben a saját embereikről van szó – nem áll senki, s akik között a jó szándékú, belülről hajtott forradalmiságú fiatalság úgysem jut szóhoz. Vagy ha hozzájut, elnyomja az öntetszelgő demagógia. Ez ma már a petíciódömpingben és az egymás petícióinak leszólásában nevetségességig nyilvánvaló.

A következő lépés a tüntetés erőszakos cselekményekbe torlasztása volt. Ez lett a dolog lényege. A tévészékház, mint szomszédos és gyűlölt épület, mint WTC-torony, adva volt. Csak arról kellett gondoskodni, hogy az utcai harcosok, akik minden bizonnyal ugyanúgy oszlottak meg, mint kint a téren a tömeg: jó szándékú, fiatal, cselekedetüket, személyes bátorságukat forradalomként – filmekben, híradókban látott módon – megélő fiatalemberekből, sok érdeklődő fiatal nőtől és odaküldött, alkalmazásban álló, vagy egy-egy hivatásos mozgató hatása alatt cselekvő bandatagokból szerveződött össze, csak arról kellett gondoskodni, hogy a harc csak az épület ellen induljon meg. A színpad osztott színpaddá vált, a téren ott lelkesedett a naiv, hazafias tömeg, a jó szándék és a természetes kommunistaellenesség, a másik téren pedig tombolt a reneszánsz burzsoázia önmentő forradalma.

Ostrom, amely épületostrom legyen csupán, és ne a műsor berekesztésére irányuljon. Ne az intézmény hazug lényege ellen irányuljon, de tartalmazzon annyi borzalmat, amely elég a nyárspolgár elrettentéséhez. New Yorkban is ez történt: a tornyok leomlottak, de a világkereskedelmet továbbra is New Yorkból irányítják. Sőt, a háborúkat is – Tel-Avivval megosztva. Az épület fizikai elfoglalásának úgy kellett megvalósulnia, hogy közben az adás, a műsor, amely egyébként is már évek óta Óbudáról, a Kunigunda utcából történik, és csak kisebb részben a Szabadság térről, ameddig lehet, folytatódjék, s másnap pedig a tévé, mint intézmény, összes galád műsorvezetőjével és milliomosával együtt legyen maga az áldozat. A népnek mese kell, a meséhez tűz kell. Égett is egy földszinti szoba, amelynek utcára néző

ablaka pompás fotótéma volt, és jól illeszkedett a székház előtt parkoló égő autók képéhez. Dörmögő néni, Rokkant bácsi, tetszenek látni, ilyen a forradalom, amit a szélsőségesek csinálnak.

Az égő gépkocsik látványa sokkolta az autótulajdonosokat. S ki nem autótulajdonos ma? Akinek még nincs. Most olyan világ jön, amikor a szélsőségesek, a Fradiszurkolók, a kemény mag, akik antiszemita kiabálásukról híresek, felgyújtják az autót? Másnap a körúton is lángba borult egy-két autó a még teljesebb pszichológiai hatás kedvéért. Síró asszonykák is mikrofonközelbe kerültek: most vettük, még ki sincs fizetve és nincs biztosítva. Sőt, a biztosító nem is fizet utcai harcok következtében felgyújtott kocsikért. A számítás bevált: a társadalom elborzadt: van súlyosabb teher, mint a Gyurcsány-csomag. Inkább a csomag, mint az égő tragacs. Maradjon minden így, csak ne legyen forradalom. A forradalom borzalmas. Gyurcsány hazudik, hazudjon csak tovább, ha ezzel elhárítja a forradalmat, különben is, mindenki hazudik. Ma már mind az SZDSZ, mind az MSZP kampányában az égő autók játszzák a főszerepet, és az, hogy ezek a pártok a nyugalom letéteményesei, a másik oldal pedig a felforgató. Ez a leginkább árulkodó mozzanat az egész dologban.

A maga nemében zseniális – csak mint mondtuk, nem eredeti – terv mégsem valósulhatott volna meg a Fidesz meghátrálása nélkül. A Fidesz első reakciója mindössze az volt, hogy nem szabad kimaradnia a forradalomból. Kerényi Imre tüntetésrendező és a Demokrata lecsúszófélben lévő főszerkesztője hamar kitelepült a térre. Meglátván e sorok íróját a téren, skandalásba sodorták gyér környezetüket: „Nem kell Csurka!” Ők akkor még Fideszuralomért dolgoztak, be akarták fogni a Kossuth tér hangulatának szelét a 23-ára, szombatra tervezett nagygyűlésük vitorláiba. Majdnem jól számítottak: az esti tüntetések hátterében ugyanis, mint reménybeli csúcs, mint a nagy megmozdulás, ott állt a Fidesz által szombat délutánra tervezett országos nagy tüntetés, amelynek előkészítése gyanánt már egymillió körüli aláírás volt a szervezők kezében. A pesti nép, a jó szándékú tüntetők abban a reményben jártak ki egész héten happeningezni a Kossuth térre, hogy szombaton aztán egy több százezres tüntetésen, szeretett Orbán Viktoruk beszédének hatására kezdődik majd el az igazi rendszerváltás. Most majd ők dobbantanak egy nagyot. Megfizetnek december 5-ért és az elvesztésre ítélt állásig mindenért. Visszavonhatatlan nyomatékot adnak a követelésnek: a kormány takarodjon, a csomagot vonják vissza, és mindenekelőtt: új világ kezdődjék: az övék. Különösen a magyar vidék középrétegei, értelmisége, fiatalsága, a polgári körök reménykedtek és várták a napot, hogy feljönnek Budapestre, és ha forradalmat nem is, de valami forradalomfélét csináljanak. Ezt Orbán határozatlanul ugyan, de megígérte nekik. Hoztak volna magukkal íjakat, dárdákat, jöttek volna lovon is, lóbáltak volna a kezükben kisbaltát. Mert így nem maradhat. Ez szép remény volt.

A vidéki városok megmozdulásai sokkal jelentősebbek voltak ebben az egész mozgalomban, mint a Kossuth téri. Az a tény, hogy most az egész ország megmozdult, óriási reményekre jogosított. Valóban itt volt az új rendszerváltás lehetősége és reménye. A hatalom azonban még kivárt. A tévéostrom után másnap éjszaka is zavargásokat szított és közvetített. A médiumok megkapták az utasítást: egész héten a borzalmakról kell beszélni. Amit máskor szégyenlősen letagadtak volna, azt most a sajtószabadság jegyében mindennap többször is leadták.

Ugyanazokat a jeleneteket vetítették szakmányban, közben az egyik körözött személy kétszer is felszólalt a Kossuth téren. Napvilágra került, hogy az SZDSZ és az MSZP komoly összegeket kapott a Strabag nevű osztrák útépítő cégtől, amelyet az a túlszámlázások fejében juttatott nekik és alapítványaiknak. Tehát az őszi hazugság anyagilag is igazolást nyert. De már ezt is elnyomta az égő autók látványa: az autónak autópálya kell.

Ebben a helyzetben érte hideg zuhanyként a tüntetőket és még inkább a változások akaróit vagy remélőit a Fidesz árulása. Elmarad a szombati csúcsra járatás, nem lesz polgári forradalom sem. Orbán és a Fidesz úgy tett, mintha elhinné, hogy robbantások várhatók. Pedig ezt is ugyanazok mondták nekik, állítólag, akiknek nem hisz. Erről szól a történet hónapok óta, hogy a Fidesz egy szavát sem hiszi Gyurcsánynak és Kóknak és Lamperth Mónikának, aki nem is mond semmit. Csak most ezt az egyet hiszi el, a robbantás veszélyét.

A Fidesz fájrontot hirdetett és takarodót fújt, és kitűzte a fehér zászlót. Nyilvánvalóan nem azért, mert a figyelmeztetés nem az egyébként félpályás lemondásban lévő belügyértől, Petréteitől jött, hanem ehhez képest sokkal felsőbbnek mondható helyekről. Üzenhették Brüsszelből, üzenhették Tel-Avivból, üzenhették New Yorkból. Mindegy, a Fidesz megint vette a lapot.

Megnézték a fejléceket, a pecséteket: felül ott virult az egyébként terrorista testvérpárt, a Likud.

Ja, akkor kerül, amibe kerül, fújja le Kövér. Lefújta.

Nézzük, melyik felsőbb fórum mely indokok és érdekek alapján üzenhetett. Brüsszel a lengyelországihoz hasonló nemzeti alapra helyeződéstől tart. A Kaczinszky testvérek lengyel változásai, a lengyel politika nemzeti alapra helyeződése, amit a lengyelek katolikusként támogatnak, nincs ínyére a kommunista-liberális, globális szolgálatban álló brüsszeli stáboknak. Brüsszel tehát nem kíván még egy nemzeti alapra helyeződő tagállamot, ez az indoka a lefújásra. Ha New York üzent, az csak izraeli nyomásra történhetett, mert az USA kormányának méretei folytán közömbös Magyarország. Izrael viszont a befektetéseit, az ódudai hajógyári szigetre építendő új Las Vegast és a többi nagy üzletet, plazát, valamint a magyarországi zsidó hegemoniát félti. Magyarország számára települési terület és a jövőben, az elkövetkező, libanonihoz hasonló vereségek után pedig még inkább azzá lesz. Az izraeli politika csak a kettős biztosításban hisz: a Gyurcsány-kormány, az Apró– Klein családdal, a tökéletes bekötöttséggel a KGB utódszervezeteibe és hátában az SZDSZ-szel, a tökéletes bekötöttséggel a Soros-alapítványba – ez a kettős biztosítás kell most neki a komfortérzethez Magyarországon. Ezt számára Orbán a legnagyobb erőfeszítésekkel sem tudja hozni, mert ő mégiscsak a „Felcsút” egyik erőssége. Gyón, áldoz és úrvacsorát is vesz két gólpasz között – mikor hogy.

A Fidesz nem a bombaveszélytől, hanem éppen ellenkezőleg, a felkorbácsolt békehangulattól ijedt meg. Hiába vannak – vagyunk – sokan a Kossuth téren, a társadalom hangulatát a tévék néhány nap alatt átalakították. Az emberek ösztöneikre hallgatva, félve, békességet akarnak. Inkább ellenük való rendet, de rendet. Igazuk van? Mondhatnánk igen, ha nem tudnánk: be vannak csapva. Veszély nem fenyegette ugyanis őket. A félelem vihara mesterségesen lett felkorbácsolva. A tévék most olyan szolgálatot tettek a rendszernek, uraiknak, amelyet még soha. Lefújták a forradalmat. S nem válogattak az eszközökben. A MIÉP pénteki tüntetése előtt, amit természetesen semmilyen jó tanácsra, ijesztgetésre és fenyegetésre nem fújtunk le, a rendőrség bizonyos megbízottai körbejárták a tüntetésünk helyszínét, a Rákóczi teret és boltjait, és azt tanácsolták a boltosoknak, hogy délután zárjanak be, mert itt a MIÉP fog tüntetni, és kő kövön nem marad. Mert mi, a szélsőségesek, mindent összevágunk. Többen lépre is mentek, és inkább elestek a várható kis bevételtől – a bolt épsége érdekében. Ez a mai magyar helyzet foglalata: mindent a bolt érdekében. Kussoljunk a bolt érdekében. Természetesen semmi nem történt, s a kivezényelt kommandósok, állig felfegyverkezve, ijesztően hatva, mindent megszállva feleslegesen fáradoztak – miután hétfő este nyomuk sem volt, amikor pedig szükség lett volna rájuk, hogy ne a szegény, majdnem fegyvertelen, nőket is tartalmazó, e célra kiképzetlen egységnek kelljen megvédelmezni a tévéházat – a hatalom más egységei ellen...

A dolog ördögi, de sikeres. A forradalom el van halasztva. Schmitt Pál olimpiai bajnok kitűzte a

fehér zászlót, szalagot, s a szombati pótfidesz-gyűlésen, amelyen olyan avatott fideszesek léptek fel, mint Szűrös Mátyás és Pozsgai Imre, az elmaradhatatlan Tőkés Lászlóval együtt, már nagyon sokan viselték a fehér színt. Mielőtt elkezdődött volna valami érdemleges, valami változás, valami forradalomféleség, valami rendszerváltozás, a vezérkar megadta magát.

Árulás? Nem, reálpolitika. Az, amiben fuldoklunk évtizedek óta.

Ennek ellenére Gyurcsány kormányfőként nemigen lesz hosszú életű, de ebben már nem lesz köszönet. Gyurcsány mintha jönne, menni fog. Ha lesz szakértői kormány, annak feje Glatz Ferenc lesz – még egy Feri, pénzügyminisztere pedig igencsak Kulcsár Attila – házi őrizetben. Minden áremelés előtt felgyújtatnak egy-két autót a Nagykörúton. Hajrá, Magyarország!